

Mahidol University

ข่าวสภาคณาจารย์
มหาวิทยาลัยมหิดล

<http://www.senate.mahidol.ac.th>

ISSN 0857-989 x ปีที่ 40 ฉบับที่ 6 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2557

สารจากประธานสภาคณาจารย์

โดย ศ.คลินิก นพ.วิรุณ บุญบุช

คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) ได้ประชุมกัน เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2556 และมีมติว่า ที่ประชุม ก.พ.อ. รับทราบความคืบหน้าการดำเนินการร่างพระราชบัญญัติระเบียบการบริหารงานบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. และมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) รวบรวมความเห็นจากกรรมการ ก.พ.อ. สภาสถาบันอุดมศึกษา ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา สภาคณาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา คณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำสถาบันอุดมศึกษา หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง บุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา และผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ก่อนนำเสนอคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) เพื่อพิจารณาเห็นชอบในหลักการต่อไป

กระผมในฐานะประธานที่ประชุมประธานสภาอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (ปอมท.) ได้เข้าร่วมเสนอความคิดเห็นและข้อสรุปที่ ปอมท. ได้ช่วยกันจัดทำเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้แล้วต่อคณะกรรมการเฉพาะเรื่องด้านการปรับปรุงและพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับปฏิรูปการศึกษา ที่มีศาสตราจารย์ ดร.คณิต ฒ นคร เป็นประธานกรรมการ เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2557

อนึ่ง ประธาน ปอมท. และคณะได้เข้าพบเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2557 และผมได้มอบข้อเสนอแนะและขอแก้ไข พ.ร.บ. ฉบับนี้ต่อเลขาธิการแล้วด้วยเช่นกัน

ข้อเสนอแนะจะเป็นประเด็นเกี่ยวกับสภาคณาจารย์ ร่างพระราชบัญญัติระเบียบการบริหารงานบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. มี 27 หน้า 99 มาตรา ท่านสามารถดูเอกสารประกอบได้ที่ <http://www.senate.mahidol.ac.th/cufst.html> ครับ

กรรมการที่ประชุมประธานสภาอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (ปอมท.) เข้าพบเลขาธิการ กกอ.

ศ.พิเศษ ดร.ทศพร ศิริสัมพันธ์ เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ศ.ดร.คณิต ฒ นคร ประธานกรรมการปฏิรูปกฎหมายการอุดมศึกษา

ในเล่ม

2

สารจากประธานสภาคณาจารย์

3

แจ่มประตูดุมหาวิทยาลัยชั้นนำในมาเลเซีย

5

การไม่ต่อสัญญาจ้างของมหาวิทยาลัยมหิดล

10

MU to ASEAN Student Visit : Road Trip to Southern Economic Corridor (SEC)

11

ภาพกิจกรรม

16

บรรณาธิการแฉง

แง่มุมประตูดุ มหาวิทยาลัยชั้นนำในมาเลเซีย

โดย อ. สุภาสเมต ยูนยะสิทธิ์
โครงการจัดตั้งสถาบันสิทธิมนุษยชนและสันติศึกษา

สวัสดีค่ะท่านผู้อ่านทุกท่าน เรื่องที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยของเรา กำลังผลักดันให้มหาวิทยาลัยมติดลเป็น World Class University ของประเทศไทยนั้นเป็นประเด็นที่เราได้รับทราบมาเป็นเวลาพอสมควรแล้ว และสิ่งที่เราได้ยินท่านอธิการบดีและทีมผู้บริหารเอ่ยถึงเสมอคือ การเปรียบเทียบมหาวิทยาลัยมติดลกับมหาวิทยาลัยของประเทศเพื่อนบ้านอย่างมาเลเซียเช่น มหาวิทยาลัยมาลาया (University of Malaya หรือ UM) มหาวิทยาลัยเกอบังซาฮัน (Universiti Kebangsaan Malaysia หรือ UKM) ดิฉันในฐานะคนไทยจำนวนน้อยนิดที่มีโอกาสได้เข้าไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยมาลาया และมหาวิทยาลัยเกอบังซาฮันมาก่อน เลยอยากจะมาถ่ายทอดเรื่องราวให้ท่านผู้อ่านได้รู้จักมหาวิทยาลัยชั้นนำของมาเลเซียทั้งสองแห่งนี้ รวมถึงศักยภาพที่ทั้งสองมหาวิทยาลัยมีและใช้ในการพัฒนาตนเองให้เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของอาเซียน

เมื่อพูดถึงการศึกษาต่อระดับปริญญาโทหรือเอกที่มาเลเซีย คนไทยส่วนมากมักขมวดคิ้วแบ่ปาก “จะไปเรียนทั้งทีไปเรียนทำไมที่มาเลย์ ไปอังกฤษ อเมริกา หรือ ออสเตรเลียดีกว่า” เมื่อสิบสองปีที่แล้ว ดิฉันก็มีความคิดเช่นนั้น จนกระทั่งได้รับทุนจาก UM ให้เข้าไปศึกษาต่อระดับปริญญาโทในปี 2002 ดิฉันก็เริ่มเห็นว่ามาเลเซียมีศักยภาพและข้อได้เปรียบมากทีเดียวในการเป็น hub ด้านการศึกษาชั้นนำของโลก และมหาวิทยาลัยมาเลเซียอย่าง UM หรือ UKM ก็มี “ทุน” พอสมควรทีเดียวที่จะพัฒนาเป็นมหาวิทยาลัยระดับโลกได้

ที่บอกว่ามหาวิทยาลัยเหล่านี้มี “ทุน” ดี ทุนในที่นี้ในลำดับแรกหมายถึงเงินสนับสนุนจากรัฐบาลที่แต่ละมหาวิทยาลัยได้รับเป็นจำนวนมาก รัฐบาลมาเลเซียใช้เงินจำนวน 1% ของ GDP ของประเทศไปกับการลงทุนเรื่องการศึกษา ส่วนมากก็ทำโดยผ่านทางมหาวิทยาลัยหลัก ๆ อย่าง UM ซึ่งเชี่ยวชาญด้านการแพทย์ UKM ซึ่งชำนาญในเรื่องเทคโนโลยีพลังงานทดแทน (เช่น พลังงานแสงอาทิตย์) และในสายสังคมศาสตร์ ส่วน UPM (Universiti Putra Malaysia) รัฐให้ทุนไปวิจัยด้านการเกษตร ซึ่งเป็นสาขาเด่นของเขา อาจารย์ที่ UKM โดยเฉพาะอาจารย์ใหม่ มีภาระงานด้านการวิจัยมากกว่าการสอน ลงวิจัยภาคสนามกันเป็นปกติ และแบ่งเวลามาเขียนงานวิจัยอย่างสม่ำเสมอ เหมือนว่าเขามีวัฒนธรรมการวิจัยอยู่ในสายเลือด ดิฉันได้รับการสั่งสอนจากอาจารย์ที่โน่นหลายท่านเสมอว่า จำนวนของงานวิจัยไม่ใช่สิ่งสำคัญ สิ่งสำคัญคือ งานวิจัยนั้น ๆ มันมีคุณภาพและสร้างผลกระทบเชิงสังคมได้หรือไม่ต่างหาก

นอกจากนี้เรื่องการศึกษา มหาวิทยาลัยยังเอาทุนที่รัฐให้มาไปใช้ในการสร้างเครือข่าย (network) และความสัมพันธ์ (connection) กับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ จำได้ว่าเมื่อราว ๆ สิบสองปีที่แล้ว หลักสูตรที่ดิฉันได้ทุนไปเรียนเป็นความร่วมมือระหว่าง UM กับมหาวิทยาลัย Autónoma de Madrid (UAM) ของสเปน หลักสูตรอีกหลักสูตรที่เปิดคู่ขนานกับหลักสูตรเรานั้น UM จับมือกับ Lead Metropolitan University ของอังกฤษ ทั้ง UM และ UKM ลงทุนมากในการสร้างเครือข่ายและความสัมพันธ์กับมหาวิทยาลัยดัง ๆ ของโลก ทั้งตะวันตกและตะวันออก ในรูปของหลักสูตรร่วม การวิจัยร่วม การประชุมเชิงวิชาการ แม้ว่าทั้ง UM และ UKM จะมีโรงพยาบาล มีการลงทุนในกิจกรรมด้านอื่น ๆ ของตัวเองเพื่อสร้างรายได้ แต่การสร้างเครือข่ายและความสัมพันธ์เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยเม็ดเงินจำนวนมหาศาลที่ไม่อาจได้มาจากรายได้ของมหาวิทยาลัยเพียงอย่างเดียว เมื่อได้ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยตะวันตกมากมาย มาเลเซียเริ่มเป็นที่รู้จักในเวทีโลก ปัจจุบันนี้มหาวิทยาลัยต่างชาติอย่าง University of Nottingham ของอังกฤษ และ Monash University ของออสเตรเลีย และมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ได้เข้ามาตั้งวิทยาเขตของตัวเองในภูมิภาคอาเซียนที่สลังงอร์และกัวลาลัมเปอร์ตามลำดับแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องดี เพราะจะก่อให้เกิดความร่วมมืออื่น ๆ ตามมา

สวนหน้าหอสมุดกลางมหาวิทยาลัย UKM

“ทุน” ลำดับต่อไปคือ ทุนทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยมาเลเซียเหล่านี้ดึงตัวอาจารย์เก่ง ๆ ทั้งในและนอกประเทศมาช่วยสอนทั้งแบบชั่วคราวและประจำ สมัยเรียนปริญญาโทที่ UM ดิฉันจำได้ว่า ผู้สอนวิชาแกนของหลักสูตรเป็นอาจารย์ที่เคยทำงานที่ธนาคารโลก เป็นอดีตที่ปรึกษาทางเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา และผู้เชี่ยวชาญที่มีชื่อเสียงอื่น ๆ อาจารย์ที่เป็นคนมาเลเซียมีส่วนมากเรียนจบจาก

ต่างประเทศ โดยเฉพาะอังกฤษและออสเตรเลีย (นักศึกษาจากมาเลเซียเป็นนักศึกษาเอเชียกลุ่มใหญ่ที่สุดในออสเตรเลียตั้งแต่ทศวรรษ 1970 จนถึงปัจจุบัน) อาจารย์พวกนี้นอกจากจะเชี่ยวชาญวิชาการแล้ว ยังมีเครือข่ายส่วนตัวในระดับหนึ่งและช่วยมหาวิทยาลัยสานความสัมพันธ์กับมหาวิทยาลัยต่างชาติได้อย่างมากมาย เจ้าหน้าที่สายสนับสนุนเองก็มีความรู้ความสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดี ถึงแม้ว่าจะยังต้องปรับปรุงด้านการมีจิตให้บริการสักนิดหนึ่งก็ตาม สำหรับนักศึกษานี้ มหาวิทยาลัยเลือกให้ทุนแก่นักศึกษาระดับหัวกะทิจากต่างประเทศ หากนักศึกษาสมัครมาเรียนเองจะต้องมีผลการเรียนดี และผ่านการทดสอบภาษาอังกฤษ ปัจจุบันนี้ การศึกษาต่อที่มาเลเซียระดับปริญญาโทและเอกได้รับความนิยมมากในหมู่นักศึกษาตะวันออกกลางเช่น ซีเรีย เยเมน ซาอุดีอาระเบีย อิรัก อิหร่าน ทั้งนี้เพราะว่า ภายหลังเหตุการณ์ 9/11 เป็นต้นมา สหรัฐอเมริกาและประเทศตะวันตกอื่น ๆ ค่อนข้างเข้มงวดเรื่องการอนุมัติวีซ่านักเรียนให้แก่ชาวตะวันออกกลาง พวกเขาจึงเบนเข็มมาหา มาเลเซียแทน เพราะค่าใช้จ่ายถูกกว่า คนมาเลเซียเชื่อสายมลายูยังสามารถสื่อสารด้วยภาษาอาหรับกับพวกเขาได้ และยังมีความสะดวกสบายในการใช้ชีวิตแบบชาวมุสลิม ด้วยร้านอาหารฮาลาลและมีฮาดมีอยู่ทั่วไป

ทางเข้าหอสมุดกลางมหาวิทยาลัย UKM

“ทุน” ลำดับสุดท้ายที่ว่าสำคัญที่สุดที่มหาวิทยาลัยมาเลเซียมีคือ ทุนทางภาษา อันนี้ต้องขอขอบคุณสังคมพหุวัฒนธรรมของมาเลเซีย ที่มีคนหลากหลายกลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่รวมกัน คนมาเลเซียส่วนมากพูดได้อย่างต่ำ 3 ภาษา คือ ภาษาประจำกลุ่มชาติพันธุ์หรือภาษาถิ่นของตน ภาษามาเลเซีย (Bahasa Malaysia) และภาษาอังกฤษ ความสามารถทางภาษาของชาวมาเลเซียรวมถึงการยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของพวกเขา ทำให้ประเทศมาเลเซียสามารถดึงดูดคนต่างชาติให้เข้ามาเรียนและทำงานได้โดยง่าย เมื่อคนมาเลเซียใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว เขาจึงได้เปรียบด้านข้อมูลข่าวสาร สามารถอ่านงานวิจัยล่าสุดได้โดยไม่ต้องรอการแปล ภาษาอังกฤษและภาษามลายูสามารถใช้ในการเรียนการสอนได้ ห้องสมุด

ของทั้ง UM และ UKM มีหนังสือภาษาอังกฤษจำนวนมากพอ ๆ กับห้องสมุดของมหาวิทยาลัยชั้นนำในออสเตรเลีย ดิฉันมักหงุดหงิดเสมอเมื่อพบว่า หนังสือภาษาอังกฤษบางเล่มที่ UKM มีใส่ในห้องสมุดถึง 3-4 copies ไม่สามารถหาได้สัก copy เดียวในห้องสมุดใด ๆ ในเมืองไทย ความได้เปรียบทางภาษาของมาเลเซียเป็นศักยภาพที่ไทยเรายังตามหลังอยู่มาก และต้องพยายามอย่างจริงจังจึงจะพัฒนาตนเองได้เทียบเท่า

มหาวิทยาลัยมหิดลนั้นมีศักยภาพพอที่จะแข่งขันกับ UM หรือ UKM ได้ อาจารย์ของเรามีความสามารถไม่แพ้อาจารย์ที่มาเลเซีย ดีกรีเรียนของเราสวยงาม โอ้อ่า อุปกรณ์การเรียนการสอน ระบบสาธารณูปโภค ก็ครบครัน ดูดีกว่า UM และ UKM มากนัก แต่เราจะต้องปรับปรุงเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารภายในองค์กร เอกสารหรือประกาศของมหาวิทยาลัย ต้องมีออกเป็นภาษาอังกฤษคู่กับภาษาไทย บุคลากรทุกสายงาน ไม่ใช่เฉพาะอาจารย์ ต้องสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ ทั้งนี้เพื่อให้ทั้งนักศึกษาและอาจารย์ชาวต่างชาติไม่รู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของระบบ การได้รับเงินสนับสนุนจากทางรัฐบาลนั้นก็จำเป็น แต่หากเราพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษของเราได้ เราจะมีพัฒนาการแบบก้าวกระโดดที่ยั่งยืนทั้งทางด้านวิชาการ ด้านศักยภาพในการดึงดูดคนที่มีความสามารถจากทุกมุมโลกให้มาเรียน หรือมาร่วมงานกับเรา และเป้าหมายที่เราวาดไว้ว่าจะ เป็น World Class University ของประเทศไทยก็คงไม่ไกลเกินความเป็นจริง

ภายในหอสมุดกลาง General Collection

ห้อง Self-Study หน้าหอสมุดกลาง

การไม่ต่อสัญญาจ้างของมหาวิทยาลัยมหิดล :

Non-Renewal of Contract

โดย วศ.นพ.วิสูตร พงศิริไพบูลย์

บทนำ

ก่อนที่มหาวิทยาลัยมหิดลจะเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐโดยพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550 นั้น มหาวิทยาลัยมหิดลได้เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐโดยแท้ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2530 บุคลากรจะมี “ข้าราชการ” เป็นหลักสำคัญ แต่อย่างไรก็ตาม ต่อมาถูกจำกัดให้ข้าราชการลดน้อยลงตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อสิบกว่าปีที่ผ่านมามีให้ลดข้าราชการลงโดยเมื่อข้าราชการเกษียณอายุราชการหรือประการอื่นใดให้ตำแหน่งดังกล่าวถูกยุบไป การจ้างใหม่จึงเป็น “พนักงานมหาวิทยาลัย” ในเวลาต่อมา ซึ่งในขณะนั้นนั้นบุคลากรในมหาวิทยาลัยตามกฎหมายจะเป็น “พนักงาน” เหมือนกันซึ่งก็คือ “ลูกจ้างประเภทหนึ่ง” นั่นเอง และถึงแม้ว่าจะมีข้าราชการที่หลงเหลืออยู่ตามกฎหมายเดิมก่อนที่จะเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐก็ตามแต่เหลือในจำนวนที่น้อยมากแล้วและเชื่อว่า

อีกไม่กี่ปีต่อไป “ข้าราชการจะหายไปจากมหาวิทยาลัยอย่างแน่นอน” บุคลากรในสถานภาพของข้าราชการนั้นย่อมแตกต่างจากพนักงาน (ลูกจ้าง) อย่างแน่แท้โดยเฉพาะความมั่นคงในการอยู่ในตำแหน่งแห่งตน และที่สำคัญยิ่งก็คือ ลูกจ้างจะอยู่ในตำแหน่งนั้นโดย “สัญญาจ้าง” เป็นสำคัญ ปัญหาที่เกิดขึ้นและอาจถือว่าเป็นการบั่นทอนขวัญและกำลังใจของบุคลากรก็คือ “การที่ไม่ได้รับการจ้างต่อเมื่อหมดสัญญาแม้ว่าจะปฏิบัติงานดีและสัมฤทธิ์ผลเพียงใดก็ตาม” เนื่องจากเหตุผลประการหนึ่งประการใดหรือหลายประการซึ่งอาจจริงหรือไม่จริงก็ไม่อาจทราบได้เพราะดูเหมือนว่าจะเป็นการ “ดุลพินิจ” แห่งผู้มีอำนาจหรือผู้บังคับบัญชาเสียแล้วหาใช่พิจารณาจากผลงาน ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบ ฯลฯ ของพนักงานดังกล่าวที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

กรณีศึกษาจากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด (กรณีไม่ต่อสัญญาจ้าง)

ในเรื่องการไม่ทำสัญญาจ้างต่อของมหาวิทยาลัยมหิดลนั้น ได้เคยมีกรณีเกิดขึ้นจนถึงมี “คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุดไว้ในคำสั่งที่ 256/2554 บุคลากรในมหาวิทยาลัยมหิดลน่าจะได้รับการรับเพื่อศึกษา ดังนี้

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คำร้องที่ ๖๗๙/๒๕๕๓
คำสั่งที่ ๒๕๖/๒๕๕๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ผู้ฟ้องคดี

ระหว่าง {
มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๘๘๕/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ๙๐๔/๒๕๕๓ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาว่าจ้างผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในตำแหน่งนักประชาสัมพันธ์ ตามสัญญาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยมหิดล (จากเงินอุดหนุน) ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ มีกำหนด ๑ ปี ๕ เดือน ๑๔ วัน ตั้งแต่วันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งที่ ๒๒๒๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ บรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย

หลังจากนั้น ได้มีการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานในรอบ ๖ เดือน โดยแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความรู้ความสามารถ ความประพฤติรวมทั้งความรับผิดชอบต่อหน้าที่ไม่เหมาะสม เห็นสมควรขยายเวลาทดลองปฏิบัติงานจนถึงวันสิ้นสุดสัญญาจ้าง โดยผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งที่ ๒๒๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ ขยายเวลาทดลองปฏิบัติงานผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ จนเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้ทราบว่าต้องถูกออกจากการงาน ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ เนื่องจากคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงานดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงทำหนังสือร้องเรียน ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๒ ต่ออธิการบดี ต่อมา อธิการบดีได้มีหนังสือที่ ศธ ๐๕๑๗/ว๑๑๓๐๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ ชี้แจงเหตุผลให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย เนื่องจากครบกำหนดระยะเวลาการจ้างตามสัญญา ไม่ใช่เพราะเหตุไม่ผ่านการทดลองปฏิบัติงานตามที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจ และได้แจ้งสิทธิการร้องทุกข์ต่อประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบผลการพิจารณา ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ถึงประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมทิดล ซึ่งต่อมา คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้น สภามหาวิทยาลัย ได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เห็นชอบให้ยกคำร้องทุกข์ตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ดังกล่าว โดยแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือที่ สภาม. ๑๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามระเบียบมหาวิทยาลัยมทิดล ว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๒๘ และการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเป็นไปโดยไม่ชอบ จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาล

ขอให้ศาลพิพากษา ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยมทิดล ที่ ๒๒๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ เรื่อง ขยายเวลาทดลองปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัย

๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่แจ้งผู้ฟ้องคดีตามหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๗/ว๑๑๓๐๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ ว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย เนื่องจากครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญาจ้างและให้ถือปฏิบัติตามความเห็นของอธิการบดีที่ไม่เห็นด้วยกับคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงาน

๓. เพิกถอนมติสภามหาวิทยาลัยมทิดล ครั้งที่ ๔๓๖ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ที่ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี และแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ สภาม. ๑๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๓

๔. ให้คำสั่งมหาวิทยาลัยมทิดล ที่ ๒๒๒๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง บรรจุและแต่งตั้งพนักงานมหาวิทยาลัย มีผลบังคับใช้ต่อไป โดยให้รวมนับระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติงานหลังจากมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยด้วย รวมทั้งได้รับสิทธิประโยชน์อื่น ๆ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญาว่าจ้างผู้ฟ้องคดีทำงานเป็นพนักงานประจำชั่วคราวของมหาวิทยาลัยในตำแหน่งนักประชาสัมพันธ์มีกำหนด ๑ ปี ๕ เดือน ๑๔ วัน นับแต่วันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ ถือว่ามีลักษณะเป็นสัญญาที่ให้ผู้ฟ้องคดีจัดทำบริการสาธารณะ จึงเป็นสัญญาทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และโดยที่สัญญาดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงจ้างผู้ฟ้องคดีให้ทำงานที่มีกำหนดระยะเวลาจ้างแน่นอน ประกอบกับไม่ปรากฏข้อตกลงในสัญญาดังกล่าวว่าจะเมื่อครบกำหนดระยะเวลาจ้างแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีตกลงจะต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีใหม่อีกแต่อย่างไร การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีเมื่อครบกำหนดเวลาตามสัญญาอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ ถือเป็นการเลิกจ้างตามสัญญา สำหรับหนังสือที่ ศธ ๐๕๑๗/ว๑๑๓๐๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ ก็เป็นเพียงหนังสือชี้แจงที่ผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งผู้ฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ส่วนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๒๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ เรื่องขยายเวลาทดลองปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยก็เป็นเรื่องบริหารงานภายในไม่ใช่คำวินิจฉัยที่ใช้อำนาจตามกฎหมาย อันจะถือเป็นคำสั่งทางปกครองตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง เมื่อสัญญาจ้างสิ้นสุดลงแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจะทำการต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีต่อไปอีกหรือไม่ เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องดำเนินการตามความเหมาะสม ศาลปกครองไม่อาจออกคำสั่งบังคับให้ต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีรวมทั้งให้คำสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามคำสั่งที่ ๒๒๒๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับต่อไปตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องขอได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ทั้งนี้ ตามนัยคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๘๑/๒๕๕๒ และ ๕๑๑/๒๕๕๑ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า โดยที่ข้อ ๗ ของสัญญาจ้างระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีได้กำหนดให้คู่สัญญาจะต้องยึดถือและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์แห่งกฎระเบียบ ข้อบังคับ อย่างเคร่งครัด เมื่อสัญญาจ้างระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีมีที่มาจากระเบียบมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุน พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งข้อ ๕ ของระเบียบดังกล่าว ได้กำหนดให้พนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุนเกษียณอายุ เมื่อมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ฉะนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงควรมีระยะเวลาการทำงานในตำแหน่งประจำสัมพันธ์จนถึงอายุครบ ๖๐ ปี การที่ศาลปกครองชั้นต้นอาศัยเหตุจากสัญญาจ้างข้อ ๑ โดยให้ถือเป็นกรณีพิเศษระยะเวลาตามสัญญาจ้างสิ้นสุดลง แล้วมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา โดยไม่มีการนำข้อ ๗ ของสัญญาจ้าง มาใช้นั้น ย่อมเป็นการไม่ชอบ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งศาลสามารถรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ตามมาตรา ๒๒๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ นอกจากนี้ ตามตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีคือ นักประชาสัมพันธ์ สังกัดงานประชาสัมพันธ์ กองกลาง เพื่อปฏิบัติงานทดแทนข้าราชการซึ่งย้ายไปสังกัดศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษก จึงเป็นการที่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่งานตามอัตราทดแทนตำแหน่งว่าง ที่มีลักษณะงานเป็นการเฉพาะหาใช่เป็นการจัดทำบริการสาธารณะแต่อย่างใด แม้ข้อสัญญาในสัญญาจ้างไม่ได้ปรากฏข้อตกลงที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีใหม่ ก็ไม่ใช่เหตุที่จะตีความได้ว่า สัญญาจ้างดังกล่าวมีการกำหนดระยะเวลาแน่นอน ดังนั้น คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นที่อาศัยข้อเท็จจริงตามสัญญาข้อ ๑ จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ยกข้อสัญญา ไม่ให้เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี ที่อยู่ในฐานะไม่ใช่ผู้กำหนดข้อสัญญาด้วยตนเอง สำหรับหนังสือที่ ศธ ๐๕๑๗/๑๑๑๓๐๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งมีข้อความแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีสามารถร้องทุกข์ต่อประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย กรณีจึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่สามารถอุทธรณ์ได้ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่วนคำสั่งมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๒๒๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ นั้น ก็มีใช้เรื่องการบริหารงานภายใน เนื่องจากคำสั่งดังกล่าวออกโดยผู้อำนวยการตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ และข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ฉะนั้น คำวินิจฉัยในคำสั่งดังกล่าว จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ใช้อำนาจตามกฎหมายแล้ว และใช้ประกอบการบริหารงานภายในองค์กร คือ ผู้ถูกฟ้องคดี การขยายระยะเวลาการปฏิบัติงานตามคำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครอง อันมีผลทำให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาล และกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นได้หยิบยกคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๘๑/๒๕๕๒ และ ๕๑๑/๒๕๕๑ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ข้อเท็จจริงยังมีความแตกต่างกันหลายประการ จึงไม่สามารถที่จะนำมาเปรียบเทียบกับคดีของผู้ฟ้องคดีได้ การฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดีก็เพื่อต้องการให้ศาลได้ตรวจสอบว่ามีการใช้มติของคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานจากการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับ ว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุน และยังมีการแปลความข้อสัญญาที่น่าจะขัดต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ ได้ ศาลจึงมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาตามนัยแห่งคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๕๕๙/๒๕๕๒ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นและให้มีคำสั่งรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาตามคำขอของผู้ฟ้องคดีต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วคดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ศาลมีอำนาจรับคำฟ้องไว้พิจารณาหรือไม่ เพราะเหตุเกี่ยวกับเงื่อนไขแห่งการฟ้องคดี

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองหรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำสั่งตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีจ้างผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งนักประชาสัมพันธ์ ตามสัญญาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยมหิดล (จากเงินอุดหนุน) ฉบับลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ซึ่งสัญญาดังกล่าวมีลักษณะที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองที่มีภารกิจในการให้บริการทางการศึกษา ซึ่งก็คือการให้บริการสาธารณะนั่นเอง สัญญาจ้างระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นสัญญาที่ให้ผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมดำเนินงานจัดทำบริการสาธารณะ จึงเป็นสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง อันเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง แต่ผู้ที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลจะต้องเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายหรือ

มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เมื่อสัญญาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยมหิดล (จากเงินอุดหนุน) ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ข้อ ๒ ได้กำหนดให้ระหว่างวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๑ ระยะเวลา ๖ เดือน ถือเป็นระยะเวลาทดลองปฏิบัติงานตามสัญญา ซึ่งเมื่อครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีสมควรที่จะทดลองปฏิบัติงานต่อไปอีกจนถึงวันสิ้นสุดสัญญาจ้างคือวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ โดยคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานได้ดำเนินการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ และมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงานสมควรให้ออกจากงาน ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งครบกำหนดระยะเวลาการจ้าง ผู้ฟ้องคดีรับทราบผลการประเมินการทดลองการปฏิบัติงานดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๒ หลังจากนั้นอธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่า สัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีจะครบกำหนดในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ จึงให้พ้นจากงานโดยไม่จ้างต่อ จึงเป็นกรณีที่สัญญาจ้างทำงานระหว่างผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดี ตามสัญญาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยมหิดล (จากเงินอุดหนุน) ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ สิ้นสุดลง และผู้ถูกฟ้องคดีไม่ต้องการที่จะต่อสัญญาจ้างกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีอีกหรือไม่เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องพิจารณาดำเนินการ ศาลไม่มีอำนาจที่จะบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีต่อสัญญาจ้างกับผู้ฟ้องคดีหรือมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดียังคงสถานะเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๒๒๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ ต่อไป หาได้ไม่ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีต้องปฏิบัติตามข้อ ๗ ของสัญญาจ้าง ที่กำหนดให้คู่สัญญาจะต้องยึดถือและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์แห่งกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ อย่างเคร่งครัด ซึ่งข้อ ๕ ของระเบียบมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุน พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้กำหนดให้พนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุนเกษียณอายุเมื่อครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ฉะนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงสามารถทำงานต่อไปจนถึงอายุ ๖๐ ปีบริบูรณ์ นั้น เห็นว่า ตามข้อ ๕ ของระเบียบดังกล่าว เป็นการกำหนดอายุของพนักงานมหาวิทยาลัยว่าไม่สามารถทำงานในตำแหน่งดังกล่าวได้ต่อไป เมื่อมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ แล้ว เท่านั้น มิใช่ข้อกำหนดเกี่ยวกับอายุการปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยแต่อย่างใด ดังนั้น การที่จะพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ตั้งแต่ระยะเวลาใดจนถึงเวลาใด จึงต้องพิจารณาจากข้อกำหนดในสัญญาจ้างเป็นสำคัญ ส่วนหนังสือที่ ศธ ๐๕๑๗/ว.๑๑๓๐๒ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๒ นั้น หนังสือดังกล่าวเป็นเพียงหนังสือแจ้งสิทธิแก่ผู้ฟ้องคดีในการที่จะดำเนินการร้องทุกข์ต่อประธานคณะกรรมการอรรถรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัย ซึ่งยังไม่มีผลเป็นการกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่จะถือได้ว่าเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างใด นอกจากนี้ ในส่วนของคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๕๕๙/๒๕๕๒ ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างไว้นั้น เห็นว่า คำสั่งดังกล่าวมีข้อเท็จจริงที่แตกต่างกับข้อเท็จจริงในคดีนี้ กรณีจึงไม่สามารถนำมาพิจารณาในคดีนี้ได้ อรรถรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายเกษม คมสัจย์ธรรม
ศาลปกครองสูงสุด
รองประธานศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายวรวิทย์ กังคศิเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายมนูญ ปุณฺณฤทธิการ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มนัสศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

วิเคราะห์คำสั่งศาลปกครองสูงสุด

ประการที่ 1 : คู่สัญญาคือพนักงานมหาวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมหิดล

ศาลปกครองมองว่ามหาวิทยาลัยเป็น “หน่วยงานทางปกครอง” การที่พนักงานมหาวิทยาลัยทำสัญญากับมหาวิทยาลัยเป็นการทำสัญญาเพื่อให้บริการด้านการศึกษา เป็น “สัญญาทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

“สัญญาทางปกครอง” หมายความว่าความรวมถึงสัญญาที่คู่สัญญาอย่างน้อยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองหรือเป็นบุคคลซึ่งกระทำการแทนรัฐ และมีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทาน สัญญาที่ให้จัดทำบริการสาธารณะ หรือจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภคหรือแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ

การฟ้องร้องระหว่างพนักงานของมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) และอยู่ในอำนาจศาลปกครอง

ประการที่ 2 : ข้อกำหนดในสัญญา

หากมีการกำหนดในข้อกำหนดในสัญญาประการใดย่อมต้องเป็นไปตามนั้น ดังข้อความในคำวินิจฉัยว่า “การที่จะพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตั้งแต่ระยะเวลาใดจนถึงเวลาใดจึงต้องพิจารณาจากข้อกำหนดในสัญญาจ้างเป็นสำคัญ” เช่น

ก. กำหนดระยะเวลาแห่งการปฏิบัติงานทดลองงานไว้เป็นเวลา 6 เดือนและสามารถขยายระยะเวลาแห่งทดลองงานได้แล้วก็ต้องเป็นไปตามนั้น

ข. การประเมินผลโดยคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานเป็นเช่นใดให้เป็นไปตามนั้น

สรุป

ในขณะนี้ถือว่าการทำสัญญาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยกับมหาวิทยาลัยมหิดลนั้นเนื้อหาในสัญญามีความสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะหากระบุถึงการสิ้นสุดของสัญญาเมื่อใดย่อมต้องเป็นไปตามนั้น การจะทำสัญญาจ้างต่อหรือไม่นั้นเป็น “ดุลพินิจของผู้มีอำนาจ” ตามแนวทางแห่งกฎเกณฑ์ของมหาวิทยาลัยเท่านั้น

เอกสารอ้างอิง

1. พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550. http://www.mahidol.ac.th/th/autonomy/data/prb_171050.pdf
2. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 http://library2.parliament.go.th/library/content_law/24.pdf
3. พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539. http://www.moph.go.th/ops/minister_06/Office2/civil.pdf
4. ภาพประกอบ; <http://piroonporn605.blogspot.com/2012/06/blog-post.html#/2012/06/blog-post.html>

ประการที่ 3 : การไม่ต่อสัญญาจ้างเพราะสัญญาครบกำหนด

เมื่อสัญญาครบกำหนดตามที่ระบุไว้ในสัญญา มหาวิทยาลัยจะไม่ต้องการจ้างต่อกับพนักงานยอมเป็นไปได้และพนักงานไม่สามารถที่จะฟ้องร้องเพื่อให้ศาลบังคับให้มหาวิทยาลัยต่อสัญญาจ้างได้ ตามมาตรา 72 วรรค 1 นั้นเอง

“มาตรา ๗๒ ในการพิพากษาคดี ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดค่าบังคับอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) สั่งให้เพิกถอนกฎหรือคำสั่งหรือสั่งห้ามการกระทำทั้งหมดหรือบางส่วน ในกรณีที่มีการฟ้องว่าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง (๑) ฯลฯ”

“มาตรา ๔ ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ

..... ฯลฯ”

MU to ASEAN Student Visit : Road Trip to Southern Economic Corridor (SEC)

โดย ผศ.ดร.จตุร โตอิม คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์
อ.บุญมี พวงเพชร วิทยาลัยศาสนศึกษา

ในช่วงนี้หลายคนคงจะคุ้นเคยกันดีกับการที่เรา กำลังจะก้าวเข้าสู่ “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” (AEC) อย่างสมบูรณ์แบบ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และ วัฒนธรรม โดยคณาจารย์และนักศึกษา จะต้องมีความ พร้อมในการปรับเปลี่ยนตนเองให้มีจิตใจที่เปิดกว้าง เรียนรู้ และยอมรับความแตกต่างของกันและกัน เรียน รู้วิธีที่จะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ยั่งยืนและสมบูรณ์ แบบ จากเหตุผลดังกล่าว กองวิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยมหิดล จึงได้จัดโครงการ MU To ASEAN Student Visit: Road Trip to Southern Economic Corridor (SEC) ขึ้น ระหว่างวันที่ 15 – 24 พฤษภาคม 2557 โดยนำนักศึกษาไปเปิดโลกทัศน์ในประเทศอาเซียน นั่นก็คือ ราชอาณาจักรกัมพูชา และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ซึ่งในโครงการนี้เป็นการเปิดโอกาส

“เจ้-เจ้าจอม” รับประทานอาหารเย็น พร้อมชมการแสดงอย่างตื่นตาตื่นใจ

การเรียนรู้วันที่สอง คือ วัฒนธรรมขแมร์ ผ่าน การบรรยายวิชาการเกี่ยวกับราชอาณาจักรขแมร์ (Khmer Empire) เยี่ยมชมสถาปัตยกรรมและศิลปกรรม รวมถึงชมศาสนสถานของศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธ ที่มีชื่อเสียงคือ “ปราสาทบายน” ซึ่งเป็นปราสาทหินที่ สร้างขึ้นเป็นวัดประจำสมัยของพระเจ้าชัยวรมันที่ 7 (ก่อสร้างราวปี พ.ศ. 1724-1763) นับเป็นศาสนสถานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก มีความซับซ้อนทั้งในแง่ โครงสร้างและความหมาย เนื่องจากต้องการรวมความ เชื่อศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธเข้าด้วยกัน

ช่วงเย็นลงเรือเดินทางเรียนรู้ระบบนิเวศวิทยา ของโตนเลสาบ ที่เป็นทะเลสาบน้ำจืดที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียอาคเนย์ล่องเรือชมหมู่บ้านประมงและชม ชีวิตประจำวันของชาวประมงเป็นบ้านเรือนแพร่วม มีคนขแมร์ เวียดนามและจาม (อิสลาม) มีโรงเรียนและ โรงพยาบาล ลอยน้ำ โตนเลสาบแห่งนี้เป็นแม่น้ำใหญ่ ที่สุดในเอเชียยาว 150 กิโลเมตร กว้าง 32 กิโลเมตร ลึก ประมาณ 8 เมตร ถึง 14 เมตร มีปลาชุกชุมจึงนับว่า เป็นแหล่งอาหารที่สำคัญของกัมพูชา ทะเลสาบแห่งนี้ มีชื่อเสียงด้านปลากรอบ ในระหว่างเดือนมกราคม ถึงเดือนกรกฎาคมน้ำลงขุดที่ปากโตนเลสาบตื่นมี ปลาชุมในท้องโตนเลสาบ พวกชาวประมงพากันลงไปจับ ปลามาทำปลาตาก ปลากรอบ ขายไปในที่ต่าง ๆ และ ส่งไปขายเมืองไทยอีกด้วย นอกจากจับปลาในทะเล ชาว ประมงยังเลี้ยงปลากับจระเข้ในกระชังไว้เพื่อขาย คณะ เดินทางรู้สึกตื่นเต้นและสนุกสนานไปกับการเรียนรู้ ความเป็นอยู่ของชาวประมงพื้นเมือง สภาพสิ่งแวดล้อม ความแตกต่างแต่ผสมกลมกลืนได้อย่างน่าสนใจ

วันที่สาม คณะได้ไปชมปราสาทที่สำคัญที่สุด ของโลกอีกแห่งหนึ่งคือ มหาปราสาทนครวัด และ ปราสาทตาพรหม มหาปราสาทนครวัดเป็นมรดกโลกที่ สร้างตั้งแต่รัชสมัยของพระเจ้าสุริยวรมันที่ 2(พ.ศ. 1650-

ให้นักศึกษา คณาจารย์ เจ้าหน้าที่เดินทางไปเรียนรู้ วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ เยี่ยมชมสถานที่สำคัญต่าง ๆ รวมทั้งรับฟังการบรรยาย จากคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย ขึ้นนำของประเทศทั้งสอง อีกทั้งเปิดโอกาสให้นักศึกษา และคณาจารย์ได้ พบปะและร่วมกันทำกิจกรรมกับ นักศึกษาในมหาวิทยาลัย Pannasastra University of Cambodia (PNU) Royal University of Phnom Penh (RUPP) และ Vietnam National University (VNU)

การเดินทางในครั้งนี้พวกเราออกเดินทางด้วย รถบัสใหญ่ 2 คัน ให้สอดคล้องกับความเป็น Road Trip เพื่อนร่วมเดินทางเป็นนักศึกษาจากหลากหลายคณะ หลากหลายชั้นปี ประมาณ 75 ชีวิต พร้อม อาจารย์จาก สภาคณาจารย์ สองท่าน คือ อาจารย์บุญมี และอาจารย์ จตุร เจ้าหน้าที่จากกองวิเทศสัมพันธ์ กองกิจการ นักศึกษา และกองบริหารการศึกษา ออกเดินทางจาก มหาวิทยาลัยมหิดลศาลายาวันที่ 15 พฤษภาคม 2557 มุ่งหน้าไปสู่อำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว ข้าม แดนเข้าไปสู่เมืองเสียมเรียบ ประเทศกัมพูชา สักการะ สิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองของเมืองเสียมเรียบ “ศาลเจ้า

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวกำพูชาไม่น้อยเลยทีเดียว ทั้งนี้คณะได้มีโอกาสนในการเดินรำ พบปะพูดคุยกับเพื่อน นักศึกษาต่างมหาวิทยาลัยอย่างสนุกสนาน จนลิ้มความแตกต่างของเชื้อชาติและภาษา สะท้อนให้เห็นเรื่องของความแตกต่างในความหลากหลาย และผสมกลมกลืนกันเป็นหนึ่งในได้อย่างชัดเจนทีเดียว

ในวันที่หก พวกเราได้เดินทางไปเรียนรู้ พระราชวังหลวง (พระราชวังจตุรमुखมงคล) สร้างในปี ค.ศ. 1866 โดยพระเจ้าบรมมหาราช หันหน้าไปทางทิศตะวันออกตรงข้ามแม่น้ำ 4 แยก พระราชวังจตุรमुखมงคล มีกำแพงล้อมรอบ ทางด้านตะวันออก 421 เมตร ด้านตะวันตก 435 เมตร ด้านเหนือ 484 เมตร และด้านใต้ 432 เมตร บริเวณด้านในมีปราสาทเทวาริณีจฉัย เป็นที่สำหรับทำพิธีอภิเษกพระมหากษัตริย์ ขึ้นครองราชย์และเป็นที่พักผ่อนของกษัตริย์ไปเฝ้าท่านวัดพระแก้วมรกต เป็นวัดที่ประดิษฐานพระพุทธรูปพระแก้วมรกตแต่สำหรับแขกต่างประเทศเรียกว่า “วัดเงิน” เพราะพื้นปูโดยเงินแท้มีจำนวน 5,329 ชิ้น แต่ละชิ้นหนัก 1.125 กิโลกรัม และมีพระพุทธรูปทองคำหลายองค์ที่ประดิษฐานอยู่ด้านใน

การเยี่ยมชมสถานที่คุ้มซึ่งนักโทษในยุคเขมรแดงที่ คุณครูแสดง ทำให้ทุกคนได้เรียนรู้โทษอันเกิดจากสงครามที่นำมาแต่ความทุกข์ยากเดือดร้อนของประชาชน บางคนถึงกับหลั่งน้ำตา ในความเหี้ยมโหดและประสบการณ์อันน่าสลดหดหู่ครั้งนี้ ของเพื่อนมนุษย์

ช่วงบ่ายพวกเราชาววมหิตล ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับนักศึกษาและเจ้าหน้าที่ Royal University of Phnom Penh (RUPP) พวกเราได้แสดงความเป็นมหิตลที่มี Core Values คือ M-A-H-I-D-O-L ได้อย่างน่าชื่นชม

ในวันที่เจ็ด พวกเราได้เดินทางมุ่งหน้าสู่เมืองโฮจิมินห์ ประเทศเวียดนาม เพื่อเรียนรู้ “อุโมงค์กู๊จี้” ซึ่งเป็นอุโมงค์สำคัญของเวียดนามในสมัยสงครามเวียดนาม อุโมงค์แห่งนี้มีความลึกถึง 4 ชั้น และมีความสลับซับซ้อนไปด้วยกับดักต่าง ๆ อุโมงค์ดังกล่าวถูกใช้โดยกองโจรเวียดนามเป็นจุดซ่อนตัวระหว่างการปะทะ เช่นเดียวกับเป็นเส้นทางสื่อสารและเสบียง โรงพยาบาล สถานที่เก็บอาหารและอาวุธและที่พักอาศัยของนักสู้กองโจรจำนวนมาก

ระบบอุโมงค์ดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อเวียดนามในการต่อสู้กับทหารสหรัฐอเมริกา จนกระทั่งสหรัฐอเมริกาต้องถอนกำลังทหารออกจากเวียดนามใต้ในที่สุดจากการเรียนรู้ที่อุโมงค์นี้ ทำให้เห็นความฉลาด ความอัจฉริยะ และความดีนรนของมนุษย์ที่เมื่อเผชิญหน้ากับภัยอันตรายแล้วไม่ยอมย่อท้อ คิดหาวิธีต่อสู้และเอาตัวรอดได้อย่างล้าลึก

ในวันที่แปด พวกเราได้ไปเยี่ยมชมศิลปะแบบโคโลเนียลและอิทธิพลของฝรั่งเศสที่ยังคงหลงเหลือในเวียดนาม นั่นก็คือ โบสถ์นอร์เทอดาม และกรมไปรษณีย์กลาง ที่ฝรั่งเศสได้ทิ้งความยิ่งใหญ่และความอลังการไว้ที่เวียดนาม จากนั้นในตอนบ่ายคณะก็ได้รับการต้อนรับอย่างดีจาก กงสุลไทย ประจำนครโฮจิมินห์ ซิตี้ และได้รับฟังการบรรยายเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม จากท่านกงสุล และหลังจากนั้นพวกเราก็ได้ร่วมกันทำกิจกรรมอย่างสนุกสนาน

ในวันที่เก้า พวกเราได้ฟังบรรยายที่ Vietnam National University เกี่ยวกับประวัติศาสตร์เวียดนามยุคอาณานิคมเก่า เวียดนามภายใต้การปกครองของฝรั่งเศสและการประกาศเอกราชของเวียดนาม สงครามเวียดนาม และการพัฒนาประเทศหลังสงครามและประเทศเวียดนามในปัจจุบัน ส่วนภาคบ่ายก็ได้ร่วมกัน

ทำกิจกรรมกับนักศึกษาเวียดนามอย่างสนุกสนาน
หลังจากที่พวกเราได้ศึกษาเรียนรู้มาทั้งสอง
ประเทศแล้ว ในตอนเย็นก็ได้ประชุมสรุปผลการเรียนรู้
ซึ่งทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าประทับใจที่ได้ร่วม
เดินทางมาศึกษาเรียนรู้ในครั้งนี้ เพราะทำให้เราทุกคน
ได้สนิทสนมกัน มีกิจกรรมสันทนาการมากมายใน
ระหว่างการเดินทาง ได้รับความรู้จากการบรรยาย และ
ได้เห็นสถานที่ต่างๆทำให้ง่ายต่อการจดจำ การเดินทาง

มาในครั้งนี้ทุกคนบอกว่า “ไม่สามารถหาซื้อได้จากทัวร์
ทั่วไป” ไม่ว่าจะจะมีเงินมากขนาดไหนก็ตาม เพราะการ
เดินทางครั้งนี้ทำให้พวกเขาได้ เพื่อนมหาวิทยาลัย
เดียวกัน ได้มิตรภาพกับนักศึกษาในประเทศเพื่อนบ้าน
และได้รับความรู้อย่างมากมาย จิตใจและโลกทัศน์ของ
นักศึกษาได้ถูกเปิดกว้างยิ่งขึ้น สิ่งเหล่านี้จะทำให้การอยู่
ร่วมกันในประเทศอาเซียนในอนาคตเป็นไปได้เป็นอย่างดี
และรู้เท่าทัน

เสียงสะท้อนจากผู้ร่วมโครงการ

“... อยู่ในโครงการนี้เหมือนกับได้ทะเลาะกำแพง เราไม่ได้มองว่าคนนั้นเป็นอาจารย์ คนนั้นเป็นบุคลากร
คนนั้นเป็นรุ่นพี่ คนนั้นเป็นรุ่นน้อง เราดูแลใส่ใจซึ่งกันและกันในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง นั่นเองที่ทำให้พวกเราสนิทและ
รักกัน ...”

“... เข้าร่วมโครงการ MU Road Trip กับพวกเราสิคะ ไม่ได้เพียงความรู้ด้านสังคม วัฒนธรรม และ
ประวัติศาสตร์เท่านั้น เราได้ทั้งมิตรภาพ สัมพันธภาพจากเพื่อนมหิดลต่างคณะ เพื่อนมหาวิทยาลัยต่างแดน จาก
อาจารย์ พี่กองวิเทศสัมพันธ์ กองกิจการนักศึกษา กองบริหารการการศึกษา โครงการดี ๆ จากมหาวิทยาลัยมหิดล
เขามีให้สมัครทุกปี เปิดตา เปิดใจ ออกไปศึกษาอาเซียนด้วยกัน ...”

อาจารย์จงดี้ ไตอิม “..ขอบคุณ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่มอบโอกาสที่ดี ครั้งนี้ ... การเรียนรู้และบทเรียน
ที่ได้จากการร่วมการเดินทางครั้งนี้ มีมากมาย "จุดหมายและปลายทางอาจจะไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุด หากแต่เพื่อน
ร่วมทาง และประสบการณ์ที่เรียงรายอยู่ข้างทาง เป็นสิ่งที่สำคัญมากเช่นเดียวกัน" WE are M-A-H-I-D-O-L การ
เดินทางครั้งนี้ ทำให้เข้าใจ Motto ของมหาวิทยาลัย อย่างแจ่มชัดมากขึ้น ... และหวังว่า "เพื่อนร่วมเดินทาง" จะ
เก็บเกี่ยวประสบการณ์ ในการเดินทางครั้งนี้ ไม่มากก็น้อย ...”

Mahidol
University
Wisdom of the Land

สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล...

ขอเชิญท่านหาคำตอบจากวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เข้าร่วมการเสวนาวิชาการ

เรื่อง... “งานวิจัยทางการศึกษา

โอกาสใหม่

ของการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ”

วันพฤหัสบดีที่ 7 สิงหาคม 2557 ตั้งแต่เวลา 13.00 - 15.30 น.
ณ ห้องประชุม 4224 ชั้น 2 อาคารสิ่งแวดล้อมพัฒนา
คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา

ศาสตราจารย์ นพ.ประสิทธิ์ ผลิตผลการพิมพ์
รองอธิการบดีฝ่ายวิจัย มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพ.เชดศักดิ์ ไอรณรัตน์
ภาควิชาศัลยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
มหาวิทยาลัยมหิดล

Download และ ส่งแบบตอบรับการเข้าร่วมเสวนาฯ
ไปยัง สภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล หรือ
สมัคร online ได้ที่ www.senate.mahidol.ac.th
โทรศัพท์ 0-2849-6351-2 โทรสาร 0-2849-6351
ตั้งแต่บัดนี้จนถึงวันที่ 21 กรกฎาคม 2557

ฟรี!! อย่าพลาด

ภาพกิจกรรม

กลุ่มรวมพลคนมหิดล นำของอุปโภคและบริโภคไปมอบแก่เหล่าทหารที่ปฏิบัติหน้าที่ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล ณ กองทัพภาคที่ 1 และด่านตรวจใกล้มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา เพื่อเป็นกำลังใจให้ทหารในการเสียสละเพื่อประเทศชาติ และดูแลความสงบเรียบร้อยของประชาชน

สภาคณาจารย์เรียนเชิญ รศ.ดร.สุกรี เจริญสุข วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ บรรยายพิเศษ เรื่อง “การปฏิรูปการศึกษา” เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2557 ณ ห้องประชุม ศ.เกียรติคุณ น.พ.นที รักษ์พลเมือง สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา

ศ.คลินิก นพ.วิรุณ บุญนุช ประธานสภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล และประธานที่ประชุมสภาอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (ปอมท.) พร้อมด้วยสมาชิก ปอมท. เข้าพบ ศ.พิเศษ ดร.ทศพร ศิริสัมพันธ์ เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา เพื่อแนะนำกรรมการ ปอมท. การจัดการประชุมวิชาการประจำปี 2557 ความคืบหน้าเรื่อง ร่าง พ.ร.บ. ระเบียบการบริหารงานบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ... นโยบายการปฏิรูปการศึกษา และการปรับฐานเงินเดือน 8% เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2557 ณ ห้องประชุมบริหาร ชั้น 4 สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ถนนศรีอยุธยา กรุงเทพฯ

ศ.คลินิก นพ.วิรุณ บุญนุช ประธานสภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล และประธานที่ประชุมสภาอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (ปอมท.) เข้าชี้แจงเรื่อง ร่าง พ.ร.บ. ระเบียบการบริหารงานบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ... ต่อคณะกรรมการเฉพาะเรื่องด้านการปรับปรุงและพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษา เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2557 ณ ห้องประชุมสำนักงานคณะกรรมการปฏิรูปกฎหมาย ชั้น 19 อาคารซอฟต์แวร์ปาร์ค ถนนแจ้งวัฒนะ จังหวัดนนทบุรี

บรรณาธิการแถลง โดย ผศ.ดร.ชาญยศ ปลื้มปิติวิริยะเวช

สวัสดีชาวมหิดลทุกท่าน ชาวสภาคณาจารย์ฉบับนี้ขอมอบ **ความสุข**ให้กับชาวมหิดลทุกท่านด้วยบทความ 3 เรื่อง 3 อรรถรส 3 มิติ

เรื่องแรก เปิดฉากอันเคร่งด้วยเรื่อง “แฉ่มประตุ คุณมหาวิทยาลัยชั้นนำในมาเลเซีย” ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เล่าจากประสบการณ์ผ่านมุมมองของผู้ที่มีโอกาสได้เข้าไปศึกษาที่มหาวิทยาลัยชั้นนำสองแห่งของมาเลเซียเป็นเวลาเกือบ 10 ปี เนื้อหา มีอรรถรสที่กลมกล่อม และสะท้อนถึง **มิติของการแข่งขัน**กับโลกภายนอก โดยการที่มหาวิทยาลัยของพวกเรากำลังผลักดันกระแสของการเป็นมหาวิทยาลัยระดับโลก (World Class University) ซึ่งในการแข่งขันเราจำเป็นต้องเริ่มจากการ “รู้เขา”

เรื่องที่สอง เป็นเรื่องราวกรณีศึกษาเรื่อง “การไม่ต่อสัญญาจ้างของมหาวิทยาลัยมหิดล” (Non-Renewal of Contract) ซึ่งเป็นเรื่องราวที่น่าเสนอข้อเท็จจริงจากคำสั่งศาลปกครองสูงสุด และบทวิเคราะห์ของผู้ที่มีประสบการณ์ด้านกฎหมายของไทย เนื้อหา มีอรรถรสที่เข้มข้น และสะท้อนถึง **มิติของการบริหารจัดการ**ภายในในมหาวิทยาลัยซึ่งจำเป็นต้องยึดหลักนิติธรรม ซึ่งเป็นหนึ่งในทหหลักของการบริหารแบบธรรมาภิบาล

เรื่องที่สาม ปิดท้ายด้วยเรื่อง “MU to ASEAN Student Visit : Road Trip To Southern Economic Corridor” ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เล่าโดยสมาชิกสภาคณาจารย์ 2 ท่านที่ได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมนำนักศึกษาไปเปิดโลกทัศน์ในประเทศอาเซียนได้แก่ กัมพูชาและเวียดนาม เป็นเวลา 9 วัน เนื้อหา มีอรรถรสที่หวาน ๆ สบาย ๆ (ภาษาวัยรุ่นเรียกว่า “ซิล ซิล”) และสะท้อนถึง **มิติของการเรียนรู้**ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของประเทศในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ชาวสภาคณาจารย์ เดือนมิถุนายนปีนี้มีเหตุการณ์ที่สำคัญคือ ประธานสภาคณาจารย์ซึ่งเป็นประธานที่ประชุมสภาอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (ปอมท.) และกรรมการ ปอมท. ได้เข้าพบเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา เพื่อให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติระเบียบการบริหารงานบุคคลในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ... ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิรูปการศึกษาของไทย

ปีนี้เป็นปีที่มีช่วงปิดเทอมที่นานถึง 5 เดือน หวังว่าชาวมหิดลทุกท่านคงได้ใช้เวลาช่วงนี้อย่างคุ้มค่า เตรียมพร้อมกับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างเต็มตัว และหวังว่าผู้อ่านชาวสภาคณาจารย์ฉบับนี้ จะได้รับทั้งความสุขและความรู้ไปพร้อม ๆ กันนะครับ

ปิดท้ายชาวสภาคณาจารย์ด้วยการขอแสดงความยินดีล่วงหน้ากับบัณฑิตและผู้รับรางวัลของมหาวิทยาลัยมหิดลทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย พร้อมทั้งขอเชิญชวนอาจารย์ทุกท่านเข้าร่วมเสวนาวิชาการเรื่อง “งานวิจัยทางการศึกษา โอกาสใหม่ของการเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ” วันพฤหัสบดีที่ 7 สิงหาคม 2557 เวลา 13.00 น. ณ ห้องประชุม 4224 อาคารสิ่งแวดล้อมพัฒนา คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา

พบกันใหม่ฉบับหน้า

ข่าวสภาคณาจารย์

เป็นหนังสือในมหาวิทยาลัย และเป็นสื่อระหว่างคณาจารย์ในการรับฟังแลกเปลี่ยนทัศนคติ ข้อคิดเห็น ทั้งด้านการบริหาร ด้านวิชาการ ด้านสวัสดิการ และอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย บทความ ข้อคิด จุดหมาย เป็นความเห็นของผู้เขียนเท่านั้น มิใช่ความเห็นของสภาคณาจารย์ เกณฑ์การพิจารณาบทความเป็นไปตาม www.senate.mahidol.ac.th/th/regulation.html

บรรณาธิการประจำฉบับ

ผศ.ดร.ชาญยศ ปลื้มปิติวิริยะเวช

กองบรรณาธิการ

ผศ.ดร.ชาญยศ ปลื้มปิติวิริยะเวช อ.ดร.ธิตติคม พัวพันสวัสดิ์ รศ.น.พวิสูตร พงศ์ศิริไพบูลย์ ผศ.ดร.สุวิทย์ ลิมาวงษ์ปราณี อ.อรรถพล กาญจนพงษ์พร ศ.พญ.อลิสสา ลิ้มสุวรรณ

ประสานงานกลาง

สุจิรา สอนสม พัชญา วงษ์วันทนี

ออกแบบและจัดทำรูปเล่ม

พรศิริ บุญมาวงศ์

เจ้าของ

สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้น 5 999 ถนนพุทธมณฑลสาย 4 ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170
โทรศัพท์ : 0-2849-6351-2 โทรสาร : 0-2849-6351